

Sygn. akt I ACa 1174/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Krężolek
Sędziowie:	SSA Sławomir Jamróg (spr.) SSA Regina Kurek
Protokolant:	sekr.sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa A. L. i Z. L.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta K.

o ustalenie wysokości opłaty rocznej

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 2 kwietnia 2015 r. sygn. akt I C 1373/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powodów solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1 800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Regina Kurek SSA Grzegorz Krężolek SSA Sławomir Jamróg

Sygn. akt I ACa 1174/15

UZASADNIENIE

A. L. i Z. L. - w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta K. - wnieśli o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej - działek ewidencjonowanych nr (...) o powierzchni 0,6615 ha oraz nr (...) o powierzchni 0,3282 ha, położonych w obrębie nr (...)jednostka ewidencyjna P. - jest uzasadniona w mniejszej wysokości.

Uzasadniając swoje stanowisko powodowie wskazali, że pismem doręczonym w dniu 8 grudnia 2010 r. Prezydent Miasta K. wypowiedział im dotychczasową wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej stanowiącej własność Skarbu Państwa, wynoszącą dotychczas 4 809,94 zł. Od dnia 1 stycznia 2011 r. zaproponował nową opłatę roczną w wysokości 3% wartości gruntu, wynoszącą 103 612,68 zł. Zdaniem powodów wartość rynkowa prawa własności nieruchomości gruntowej przedstawiona w operacie szacunkowym sporządzonym na potrzeby aktualizacji opłaty z tytułu użytkowania wieczystego jest znacznie zawyżona i poważnie uchybia zasadom wyceny nieruchomości.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wносиła o: 1) ustalenie od dnia 1 stycznia 2011 r. opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego przez powodów gruntów Skarbu Państwa oznaczonych jako działka ewidencyjna nr (...) o pow. 0,6615 ha obręb (...) P., objętej KW nr (...) Sądu Rejonowego dla K. oraz działka ewidencyjna nr (...) o pow. 0,3282, obręb (...) P., objęta KW nr (...) (...) Sądu Rejonowego dla K., na łączną kwotę 103 612,68 zł, tj. w wysokości 3% wartości tego gruntu określonej w postępowaniu aktualizacyjnym przez rzeczoznawcę majątkowego W. Z. na kwotę 3 453 756,00 zł; 2) oddalenie powództwa w pozostałym zakresie; 3) zasądzenie od powodów na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego w sprawie według norm prawem przepisanych;

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2015 r. sygn. akt I C 1373/11 Sąd Okręgowy w Krakowie ustalił, że aktualizacja opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowej położonej w K. składającej się z działki ewidencyjnej nr (...) o powierzchni 0,6615 ha, położonej w obrębie nr (...) jednostka ewidencyjna P., objętej księgą wieczystą nr (...) oraz nieruchomości gruntowej położonej w K. składającej się z działki ewidencyjnej nr (...) o powierzchni 0,3282 ha, położonej w obrębie nr (...) jednostka ewidencyjna P., objętej księgą wieczystą nr (...) dokonana przez Prezydenta Miasta K. wypowiedzeniem z dnia 7 grudnia 2010 r. sygn. (...) (...) (...) jest uzasadniona do kwoty 92.187,57 zł (pkt I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt II), zasądził od pozwanych A. L. i Z. L. solidarnie na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt III) i nakazał pobrać od powodów A. L. i Z. L. solidarnie kwotę 1906,81 zł na rzecz Skarbu Państwa – Sadu Okręgowego w Krakowie tytułem brakującej zaliczki na opinię biegłego (pkt IV).

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia:

Strona powodowa jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości gruntowej - oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (...) o pow. 0,6615 ha obręb (...) P., objętej KW nr (...) (...) Sądu Rejonowego dla K. oraz działka ewidencyjna nr (...) o pow. 0, (...) obręb (...) P., objęta KW nr (...) (...) Sądu Rejonowego dla K. Dotychczasowa wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego przedmiotowych nieruchomości, tj. 4 809,94 zł została wypowiedziana przez Prezydenta Miasta K. oraz przedstawiona została propozycja nowej opłaty rocznej obowiązującej od dnia 1 stycznia 2011 r., w wysokości 103 612,68 zł według 3% wartości nieruchomości gruntowej, którą ustalono na 3 453 756,00 zł. Wypowiedzenie to było pierwszą aktualizacją opłaty z tytułu użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości. Wypowiedzenie to doszło do powodów w dniu 8 grudnia 2010 r. w taki sposób, że mogli się oni zapoznać z jego treścią. Powodowie wnieśli o ustalenie, że wypowiedzenie to jest niezasadne. Samorządowe Kolegium odwoławcze orzeczeniem z dnia 20 maja 2011 r., po rozpatrzeniu wniosku Państwa A. i Z. L., ustaliło, że podwyższenie opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego było nieuzasadnione. Prezydent Miasta K. złożył sprzeciw od orzeczenia SKO z dnia 20 maja 2011 r. wraz z żądaniem przekazania sprawy do sądu powszechnego właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości. Na podstawie opinii biegłego M. M. (1) Sąd ustalił, że wartość przedmiotowej nieruchomości w dniu 1 stycznia 2011 r. wynosiła 3 072 919 zł. Ustalił też Sąd, że powodowie dokonali nakładu na przedmiotową nieruchomość w postaci wywiezienia gruzu i utwardzenia terenu. Ponadto przebudowali sieć ciepłowniczą i wodną oraz wyposażyli stację (...) i nawieźli gruz. Okoliczność, że nieruchomość znajduje się w bardzo rozległej strefie teoretycznego zagrożenia powodziowego nie wpływa w sposób istotny na ceny rynkowe sąsiednich nieruchomości a w chwili obecnej prowadzona jest tam intensywna zabudowa. Opinię biegłego M. Sad uznał za w pełni przekonującą.

Przy tym stanie faktycznym Sąd wskazał, że pismo Prezydenta Miasta K. wypowiedzające opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego oraz przedkładające nową propozycję wysokości opłaty rocznej z dnia 7 grudnia 2010 r.

zostało prawidłowo doręczone użytkownikom wieczystym i stanowisko w tym przedmiocie wyrażone przez SKO było wadliwe.

Odwołując się do przepisu art. 77 ust. 4-6 u.g.n., Sąd wskazał, że nakłady poniesione przez powodów, poniesione przed pierwszą aktualizacją nie mogą być zaliczone na poczet różnicy między opłatą dotychczasową a opłatą zaktualizowaną przy pierwszej aktualizacji. Niezależnie jednak od powyższego zaliczenie wartości nakładów poniesionych przez użytkownika wieczystego nieruchomości na budowę poszczególnych urządzeń infrastruktury technicznej dotyczy nakładów koniecznych wpływających na cechy techniczno-użytkowe gruntu, poniesionych przez użytkownika wieczystego, o ile w ich następstwie wzrosła wartość nieruchomości gruntowej. Podłączenia do sieci wodociągowej, wybudowanie stacji (...), dokonanie rozdziału instalacji grzewczej i przebudowy głównego węzła ciepłego nie można zaliczyć do nakładów użytkowych ponieważ stanowią one nakład użytkownika wieczystego na budynki. Nakłady ponadto nie zostały poniesione w celu utrzymania przedmiotowych nieruchomości gruntowych, lecz na potrzeby działalności gospodarczej prowadzonej przez powodów.

Oceniając zasadność podwyższenia opłaty Sąd wskazał, że wartość rynkowa nieruchomości wynosi kwotę 3 072 919 zł, Zaktualizowaną opłatę roczną ustala się zgodnie z art. 77 ust. 1 zdanie drugie u.g.n. przy zastosowaniu dotychczasowej stawki procentowej od wartości nieruchomości, określonej na dzień aktualizacji opłaty. Dotychczasowa stawka procentowa opłaty rocznej w stosunku do przedmiotowej nieruchomości wynosiła 3%, co wynika z treści art. 72 ust. 3 pkt 5 u.g.n., a zatem kwota zaktualizowanej opłaty wynosi 92 187,57 zł (3 072 919 x 3 %). Sąd Okręgowy zauważył, że zaktualizowana wysokość opłaty rocznej przewyższa co najmniej dwukrotnie wysokość dotychczasowej opłaty rocznej lecz opowiedział się za stanowiskiem, że w sprawie o aktualizację opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste, nie określa się wysokości kwot, które winien uiścić użytkownik wieczysty w kolejnych latach po podwyższeniu opłaty, gdyż dopiero uprawomocnienie się wyroku, który ma charakter konstytutywny i wywołuje skutek w postaci ustalenia wysokości kwot należnych w pierwszym i drugim roku po wypowiedzeniu. Dopiero po uprawomocnieniu się zaskarżonego wyroku będzie uzasadnione przyjęcie, że opłata obciążająca powodów z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości wskazanej w jego treści została podwyższona ponad dwukrotnie w stosunku do stawki poprzedniej, czyli że przy obliczaniu należności za wskazane dwa lata, będą podstawy do rozłożenia nadwyżki w sposób określony w art. 77 ust. 2a u.g.n.. Ponadto wyrok określający właściwą wysokość podwyższonej opłaty nie stanowi tytułu wykonawczego w zakresie tej nadwyżki, ani tym bardziej co do całej opłaty określonej w wyroku za lata minione. Orzeczenie wyrokiem o skuteczności wypowiedzenia dotychczasowej opłaty za użytkowanie wieczyste oznaczonej nieruchomości, poprzez określenie nowej jej wysokości, nie ma ponadto na celu usunięcia stanu niepewności co do treści istniejącego stosunku prawnego w znaczeniu przyjętym w art. 189 k.p.c., przed wydaniem takiego wyroku nie jest bowiem możliwe wskazanie zdarzenia, którego wystąpienie mogłoby stanowić podstawę deklaratoryjnego ustalenia jej wysokości. Przeciwnie, dopiero uprawomocnienie się wyroku może zostać uznane za zdarzenie kształtujące treść stosunku użytkowania wieczystego w zakresie dotyczącym określenia podwyższonej opłaty. Tym samym Sąd uznał, że w treści wyroku nie można było ustalić wysokości opłaty, którą powodowie winni uregulować za minione lata. Jako podstawę prawną orzeczenia o kosztach procesu Sąd powołał art. 100 zdanie 2 k.p.c., uwzględniając zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu, oraz fakt, że pozwany uległ jedynie w nieznaczącej części. Tym samym zasądzono od powodów A. L. i Z. L. solidarnie na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz nakazano pobrać kwotę 1 906,81 zł na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie tytułem brakującej zaliczki na opinię biegłego zgodnie z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od tego wyroku wnieśli powodowie zaskarżając wyrok w części w jakiej sąd uznał podwyżkę opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego za uzasadnioną w zakresie kwoty 28 833 zł 99 gr oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 w związku z art. 232 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodu z opinii biegłego i zaniechanie dopuszczenia z urzędu kolejnego dowodu z opinii biegłego, co doprowadziło do naruszenia przepisów

prawa materialnego, a to art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 u.g.n. poprzez ustalenie wygórowanej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego.

Powodowie zarzucili także naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 100 k.p.c. poprzez błędne jego zastosowanie i nałożenie wyłącznie na powodów obowiązku pokrycia całości kosztów postępowania podczas gdy przegrali oni sprawę w części, to jest w 85,64 % . Wnieśli o zmianę wyroku ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania a z ostrożności procesowej wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach w ten sposób, że powodowie zostaną zobowiązani do zwrotu kwoty 1994 zł 70 gr i zostaną zobowiązani do uiszczenia brakującej zaliczki na poczet kosztów opinii biegłych biegłego w części, a to w kwocie 1832 zł 99 gr. Zaliczka na poczet kosztów opinii biegłego w części, a to w kwocie 273 zł 82 gr ma ponieść Skarb Państwa. Równocześnie wnieśli o przyznanie powodom kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego i procesowego wg norm przepisanych. Powodowie wnieśli także o przeprowadzenie dowodu uzupełniającego z opinii biegłego wg na okoliczność wartości nieruchomości.

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny uznał za własne ustalenia Sądu Okręgowego i zważył co następuje.

Okoliczność , że strona powodowa nie zgadza się z treścią opinii nie jest podstawą do zlecenia kolejnej opinii (por. wyroki SN z 18 lutego 1974 r., sygn. II CR 5/74, publ. Biuletyn SN z 1974 nr 4 s. 64 i z 18 października 2001 r., sygn. IV CKN 478/00 / nie publ.). Opinia biegłego słusznie została uznana przez Sąd Okręgowy za przekonującą. Biegły M. dokonał korekt uwzględniających odmiennosć cech nieruchomości przyjętych do porównania, także z uwagi na wielkość nieruchomości stąd zarzuty powodów wskazujących na konieczność przyjęcia niższej ceny z tego powodu nie mogą zostać uwzględnione. Dodatkowo Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że transakcje podobne wskazywał także inż. W. Z. (k-13 akt (...)) (...)(...)Operat szacunkowy inż. W. Z. nie miał wprawdzie waloru dowodu z opinii biegłego , stąd wnioski wypływające z tego opracowania nie były brane pod uwagę, jednak opracowanie to zostało sporządzony w tym samym celu co przeprowadzona w sprawie opinia biegłego M. i stanowiło operat szacunkowy o jakim mowa w art. 156 ust. 1 u.g.n. Pozwala to na uznanie profesjonalnego standardu wykonania operatu i może być wykorzystane dla weryfikacji kwot wskazanych w transakcjach w obrocie nieruchomościami podobnymi. Z operatu W. Z. wynika, że średnia cena nieruchomości przyjętych przez tego rzeczoznawcę do porównania a znajdujących się również w P. i mających podobne przeznaczenie co nieruchomości objęte sporem, wynosiła po korekcie 316,75zł (L./B. 302,13zł, L./B. 141,73zł i N. 506,39zł). Potwierdza to wnioski biegłego M. , który przyjął cenę średnią metra kwadratowego na zbliżonym poziomie tj. 310,49zł. Powyższe czyni nieadekwatnym zarzut o nieprawidłowym zbiorze nieruchomości przyjętym przez biegłego M. jako materiał porównawczy. Niezależnie od tego Sąd drugiej instancji zauważa, że działki (...) z punktu widzenia formalnoprawnego stanowią dwie nieruchomości o atrakcyjnej z punktu widzenia nabywców powierzchni odpowiednio 6615m² i 3282m² dla potrzeb działalności gospodarczej, co osłabia istotnie argumentację strony pozwanej opartej na stanowisku , że duże nieruchomości osiągają niższe ceny. Dla tych nieruchomości prowadzone są bowiem odrębne księgi wieczyste. Jeżeli są prowadzone księgi wieczyste to obowiązuje zasada "jedna księga - jedna nieruchomość" - (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2003 r., II CKN 1306/00, Biul. SN 2003 r., Nr 8, poz. 8, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2006 r., III CZP 24/06, OSNC 2007, Nr 2, poz. 24 i Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2015 r. III CSK 79/14LEX nr 1653753). Niezależnie więc od tego czy pojęcie nieruchomości gruntowej w ug.n. pokrywa się z pojęciem nieruchomości na gruncie kodeksu cywilnego i ustawy o księgach wieczystych i hipotece , powodowie mogą zbyć prawo użytkowania wieczystego jednej z tych działek co pozwala na kształtowanie ich ceny bez uwzględnienia powierzchni drugiej z nich. Okoliczność, że nieruchomości obecnie stanowią jedną gospodarczą całość winna być natomiast uwzględniona w ramach stanu faktycznego nieruchomości co również wpływa na cenę. Stan ten jednak nie wskazuje na takie odrębności, które mogłyby wywołać przyjęcie, że cena 1 m² każdej z działek będzie różna. Strony nie podnosiły zarzutów by odrębność wynikająca z prowadzenia różnych ksiąg wieczystych przekładała się na różnice w cenie 1m⁽⁽²⁾⁾ działki (...) względem ceny 1m⁽⁽²⁾⁾ działki (...). Na tę różnicę nie wskazuje też jednolity sposób zagospodarowania wynikający z opinii

biegłego (k- 239). Dotąd uiszczana opłata uwzględniała sumę powierzchni obu działek i nie wskazywała poza ogólną powierzchnią na istnienie elementów różnicujących wartość ceny 1m⁽⁽²⁾⁾ obu działek. Ostatecznie więc fakt odrębności prawnej nieruchomości nie wpłynął na ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia określającą łączną opłatę roczną za użytkowanie dwóch nieruchomości wskazanych w zaskarżonym wyroku z uwzględnieniem sprostowania z dnia 29 czerwca 2015r. Powyższe oznacza, że brak było podstaw do uzupełnienia postępowania dowodowego o kolejną opinię. W konsekwencji niezasadny jest zarzut naruszenia art. 77 ust.1 u.g.n.

Sąd Apelacyjny w tym składzie nieco inaczej niż Sąd Okręgowy ocenia potrzebę wskazania wysokości opłaty za kolejne lata po wypowiedzeniu i zwraca uwagę, że z przepisu art. 79 ust. 5 w zw. z art. 79 ust. 8 u.g.n. wynika, że ustalona na skutek prawomocnego orzeczenia sądu nowa wysokość opłaty rocznej obowiązuje począwszy od dnia 1 stycznia roku następującego po roku, w którym wypowiedziano wysokość dotychczasowej opłaty, co może wywołać wątpliwości co do sytuacji powodów od 1 stycznia 2011r. Z uwagi na cel tego postępowania bardziej przekonujące jest stanowisko wyrażane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że w orzeczeniu kształtującym obowiązek użytkownika wieczystego z tytułu opłaty rocznej powinno się określić wysokość jego świadczeń w poszczególnych okresach z uwzględnieniem regulacji zawartej w art. 77 ust. 2a u.g.n. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r. V CSK 5/13 LEX nr 1415130). Dość niekonsekwentnie Sąd pierwszej instancji nie miał problemów w rozważaniu zaliczenia nakładów dokonywanych przez użytkownika wieczystego a to również stanowi następstwo aktualizacji opłaty. Trudno przyjąć by orzeczenia Sądu, które według ustawodawcy miało kształtować wysokość opłaty rocznej obowiązującej już począwszy od dnia 1 stycznia roku następującego po roku, w którym wypowiedziano wysokość dotychczasowej opłaty, miałyby stanowić kanwę kolejnego przyszłego sporu co do wielkości kwot jakie powodowie mają uiszczać od tego 1 stycznia. Rozstrzygnięcie więc powinno wskazywać kwotę opłat przypadających za kolejne lata do osiągnięcia poziomu ostatecznie ukształtowanego. Granice środka odwoławczego powodów nie pozwalają jednak na modyfikację wyroku w tym zakresie. Na marginesie więc tylko można wskazać, że przepis art. 77 ust. 2a u.g.n. określa że w przypadku, gdy zaktualizowana wysokość opłaty rocznej przewyższa, co najmniej dwukrotnie wysokość dotychczasowej opłaty rocznej, użytkownik wieczysty wnosi opłatę roczną w wysokości odpowiadającej dwukrotności dotychczasowej opłaty rocznej. Nadwyżkę ponad dwukrotność dotychczasowej opłaty rozkłada się na dwie równe części, które powiększają opłatę roczną w następnych dwóch latach. Opłata roczna w trzecim roku od aktualizacji jest równa kwocie wynikającej z tej aktualizacji. Wykładnia tego przepisu została zawarta uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2013 r., III CZP 110/12 (OSNC 2013, Nr 10, poz. 114) i Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2014 r. II CSK 451/13 LEX nr 1493915. Skoro w niniejszej sprawie zaktualizowana opłata w kwocie 92187,57zł przewyższa ponad dwukrotnie wysokość dotychczasowej opłaty rocznej wynoszącej 4809,94 zł, to powodowie powinni uiszczać opłatę roczną w następujący sposób: w pierwszym roku od aktualizacji, tj. w roku 2011 - w wysokości odpowiadającej dwukrotności opłaty dotychczasowej (9619,88zł), od 1 stycznia 2012 r. - w wysokości dwukrotnej opłaty dotychczasowej, powiększonej o połowę nadwyżki (50903,72zł), a od 1 stycznia 2013r. - stanowiącą sumę opłaty ustalonej za drugi rok i połowy nadwyżki przekraczającej dwukrotność opłaty dotychczasowej tj opłatę ustaloną w zaskarżonym wyroku (92187,57 zł). Zmiana w tym zakresie wyroku byłaby jednak wyjściem poza określony przez powodów zakres środka odwoławczego, który dodatkowo nie zawierał zarzutów procesowych w tym przedmiocie.

Nie jest zasadny zawarty w apelacji zarzut kwestionujący prawidłowość zastosowania przepisu art. 100k.p.c. Sąd Apelacyjny nie kwestionuje stanowiska wyrażonego w apelacji, że powodowie wskazywali jako wartość przedmiotu sporu kwotę 79563zł tj. różnicę pomiędzy wysokością opłaty wynikającej z wypowiedzenia a kwotą 24049,70 zł tj. wysokością opłaty jaka uznawali za prawidłową jak i nie kwestionuje, że wartość ta nie była przedmiotem zarzutów przed wdaniem się w spór i stanowiła ona podstawę ustalenia opłaty sądowej. Oznacza to matematycznie, że powodowie są wygrywanymi w ok. 26 % . Strona pozwana jednak słusznie podniosła, że powodowie są przegrywanymi w zakresie roszczenia dotyczącego zaliczenia nakładów. W tym więc przypadku, biorąc pod uwagę całokształt roszczeń zgłoszonych w sprawie, uznanie powoda za przegrywanego w przeważającym stopniu było prawidłowe, co uzasadniało obciążenie go kosztami procesu i nie naruszało art. 100 zdanie drugie k.p.c. Mając powyższe na uwadze apelację jako niezasadną oddalono na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 k.p.c. i 99 k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c., przy zastosowaniu § 2, §6 pkt 5 § 13 ust.1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461ze zm.).

SSA Regina Kurek SSA Grzegorz Krężolek SSA Sławomir Jamróg